

**CHARLES DUKE
APOLLO 16**

**„NA MĚSÍCI JSEM BOHA
NENAŠEL, ALE...“**

Po 6 letech intenzivního výcviku a simulací pro let Apolla 16, páté lunární expedice s lidskou posádkou, jsem rozechvěle čekal, až budu konečně na cestě. My tři astronauti, John Young, Ken Mattingly a já, jsme byli připoutáni do sedadel a začali jsme odpočítávat poslední vteřiny...5, 4, 3, 2, 1, start!

A pak jsme vyrazili do atmosféry a nad její hranice – začalo jedenáct nejvíce vzrušujících dní mého života.

Pohled na Zemi byl pravděpodobně tím nejvelkolepějším pohledem, který se nám kdy naskytl.

Ze vzdálenosti 26 000 km vypadala naše Země jako nádherný šperk – modř oceánů, bělost sněhu a mraků a hněd' pevnin. Ten malý křišťálový drahokam – naše Země, visel v černotě vesmíru.

V úžasu jsem se procházel po Měsíci – obdivem jsem ani nedýchal – v tom neuvěřitelně nehybném, krátery posetém, fascinujícím prostředí zbarveném různými odstíny šedi. Mé okolí vypadalo úplně stejně jako tehdy, když byl Měsíc vytvořen čistý, nezkažený, nedotčený. Byl jsem pyšný na to, že jsem jedním z mála lidí, kteří mohli něco takového prožít.

Stále nové horizonty

Celý život jsem se soustředil na úspěch. Poctivě jsem studoval a měl dobré známky. Farragutovu admirálskou školu v Petersburgu na Floridě jsem dokončil s nejvyšším oceněním a na Námořní akademii USA jsem získal titul bakaláře věd.

Chronická mořská nemoc mi ovšem nedovolila sloužit na moři, přešel jsem proto k letectvu a stal se zkušeným bojovým pilotem.

Protože mi vždy záleželo na úspěchu, chtěl jsem toho v letectvu dosáhnout stále více. Po třech letech služby v Německu jsem nastoupil na Massachusettský technologický institut v Bostonu, kde jsem získal magisterský titul v oboru letectví a astronautiky. V té době jsem se také seznámil s Dotty, která je dodnes mou manželkou.

Když jsem analyzoval své cíle v kariéře uvědomil jsem si, že musím pokračovat v leteckém výcviku. Proto jsem si podal žádost o přijetí do školy zkušebních pilotů na letecké základně Edwards v Kalifornii.

Jel jsem si pro problém

O dva roky později jsem si jednoho rána v Los Angeles Times přečetl inzerát, že NASA hledá nové astronauty. Viděl jsem v tom příležitost postoupit po žebříčku kariéry, a tak jsem se přihlásil a v roce 1966 jsem byl vybrán do oddílu astronautů. Přestěhovali jsme se do Houstonu.

Nová práce mi přinesla okamžitý úspěch: mé jméno se objevovalo v novinách, začal jsem dostávat pozvánky na prestižní večírky, byl jsem přijímán vyšší společností. Mé staré ego se stále více rozpínalo. Měl jsem rád toto nové zaměstnání a vše, co obnášelo.

Tvrdě jsem pracoval. Chtěl jsem dosáhnout maxima – letu na Měsíc. Následující roky znamenaly dlouhé hodiny v práci a nabitý společenský život.

Nicméně musím říci, že mé manželství začalo trpět. Pro tuto oblast života mi nezbývalo mnoho času ani zájmu. Svým způsobem jsem své manželství a péči o rodinu (měli jsme tenkrát už dva syny)

předal Dotty a ona začala cítit tíhu a osamělost tohoto břemena.

Po letu Apolla 16 se naše manželství nezlepšilo a Dotty začala cítit deprese a dokonce pomýšlela i na sebevraždu. Naše manželství pro ni bylo na prvním místě v životě, a to se začalo rozpadat.

Po návratu z Měsíce jsem začal cítit frustraci a nudu. Práce pro mne byla v životě tím nejdůležitějším, a já jsem svého cíle – procházky po Měsíci – dosáhl. Ptal jsem se sám sebe: „Co budu dělat teď?“

Rozhodl jsem se změnit povolání a začal jsem podnikat. Mým novým cílem teď bylo stát se úspěšným podnikatelem a vydělat milióny dolarů. Přestěhovali jsme se do New Braunfelsu v Texasu, kde jsem se úplně ponořil do svého nového zaměstnání a začal jsem opět pracovat dlouhé hodiny.

Ale o dva roky později jsem zjistil, že dělám něco, co nechci, i když po finanční stránce bylo mé nové zaměstnání velice úspěšné. Prodal jsem svůj podnik a začal hledat další podnikání, aniž bych si uvědomoval, že jsem ještě neobjevil kořeny svého problému.

Nelehké otázky

I když jsem při cestě na Měsíc ocitl „v nebi“, Boha jsem tam nenašel. Ale faktem je, že jsem ho nenašel ani v kostele. Byl jsem člověk, který chodil pravidelně v neděli do kostela, četl jsem Bibli, ale nevěřil jsem z ní jedinému slovu. A mé názory na Ježíše? Věřil jsem, že byl velkým učitelem, něco jako Buddha nebo Mohamed.

Když jsem odešel z NASA, všiml jsem si změny, která se udála s Dotty, a chtěl jsem vědět, co ji

způsobilo. Řekla mi o tom, že Bůh vyslyšel její modlitby, a já jsem v jejím životě viděl pokoj, který předtím neměla. Začala mě milovat a přijímat jiným způsobem než dříve.

Asi měsíc po tom, co jsem prodal svůj podnik, mě Dotty požádala, abych s ní jel na dvoudenní biblické studium, které se mělo konat blízko našeho domova. Začali jsme 1. knihou Mojžíšovou a směřovali k poslední části Bible, ke Zjevení. Jak jsem tak seděl v pohodlném křesle se šálkem kávy v ruce a Biblí na klíně, spadly mi najednou z očí šupiny. Uvědomil jsem si, že Bůh miloval Charlieho Duka od okamžiku, kdy stvořil svět.

Pochopil jsem, že se člověk odvrátil od Boha, který mu však nepřestal opakovat: „Vrať se ke mně a budu tvým Bohem a požehnám ti.“

Boží slovo neustále ukazovalo na Mesiáše – Ježíše, jako na jedinou cestu, která vede k záchraně ke spasení a k věčnému životu. Konečně jsem pochopil, co říká Janovo evangelium. „Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo byl Bůh... a Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.“ Byla to pravda?

Náhle jsem si uvědomil, že stojím před nejdůležitější otázkou mého života. Cítil jsem, jak se mě Ježíš ptá: „Za koho mě pokládáš?“ Naskýtaly se dvě možné odpovědi, z nichž jsem si mohl vybrat: buď je Ježíš Syn Boží, nebo veliký lhář.

Když jsme se s Dotty vraceli domů, podíval jsem se na ni a řekl: „Miláčku, vůbec nepochybuji, že Ježíš Kristus je Syn Boží.“ A tak se Charlie Duke stal křesťanem.

S Ježíšem na Zemi

Nepocítil jsem nic jako raketový start do věčnosti, ale z Božího slova jsem věděl, že v okamžiku, kdy jsem začal Ježíši věřit, přišel do mého životě. Od té chvíle jsem rád četl Bibli. Začal jsem se modlit: „Pane, uč mne pravdě, která je zapsaná v Bibli.“

Také jsem se modlil: „Pane, pomoz mi milovat mou ženu, chci být dobrým manželem a otcem.“ A on to udělal. Ježíš vložil do mého srdce lásku – svou lásku, abych mohl milovat Dotty. Ježíš uzdravil naše manželství. Dali jsme Ježíši první místo v životě, a čím blíže mu jsme, tím blíže máme i jeden k druhému.

Jak měsíce ubíhaly, přál jsem si Ježíše znát víc. Jednou v noci jsem se probudil a cítil jsem ve svém pokoji Ježíšovu mocnou přítomnost. Poklekl jsem a odevzdal mu celý svůj život. Nikdy předtím jsem nepoznal tak zajímavý život život naplněný láskou, pokojem, radostí a Boží mocí.

V roce 1972 jsem letěl lodí Apollo 16 vstříc fantastickému dobrodružství. Kdysi jsem říkával, že i kdybych žil deset tisíc let, nikdy už bych neprožil něco takového, jako byla procházka po Měsíci. Ale ani nadšení a uspokojení z pobytu na Měsíci se nemůže srovnávat se životem s Ježíšem, s životem, který nikdy neskončí, který potrvá věčně – se životem s Božím Synem.

Modlím se, abyste se ke mně na tuto cestu do věčnosti přidali, abyste požádali Ježíše, aby přišel do vašeho srdce a stal se vaším Spasitelem a Pánem vašeho života.